

3489 Eneste Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1876 til 31. Marts 1877. 3490

der er det levet, gaa ind paa min Betragtningssmaade, tager det Kanonerne, men vil Thinget ikke tage dem, saa er Skylden ikke min. Jeg vil ikke have Ansvar for, at disse Kanoner ikke bevilges, og jeg vil derfor heller ikke tage mit Forslag derom tilbage. Jeg vil, skjøndt det er sent, og skjøndt jeg ser, at Thinget arbejder under meget ugunstige Omstændigheder, dog give det Leilighed til at se Sagen og til at træffe sin Afgjørelse. Jeg anser dette for at være meget loyalt handlet af den høitærede Minister, og jeg tillod mig ogsaa forrige Gang at sige, at jeg ikke kunde se, at der i Ministerens Optræden laa nogen Tilfidsættelse af Thingets Selvstændighed, Ret eller Værdighed, thi jeg kunde ikke opfatte hans Optræden anderledes, end at det var en Samvittigheds Sag, han vilde udføre. Nu, da han var færdig, vilde han give Thinget Leilighed til at afgjøre, om det vilde gaa ind paa hans Grunde, skjøndt Sagen kun havde foreligget i saa kort Tid til Overveelse, men saaledes foreligger Sagen ikke nu længere. Siden den Tid har den høitærede Minister, efter at Thinget havde negtet at være tilstrækkelig informeret, og skjøndt der ingen Mulighed havde været for Thinget til at sætte sig fuldstændig ind i Sagen, atter bragt den frem i det andet Thing, og den bringes nu ind i dette Thing med det Tryk, der følger af det andet Things Botum. Derved bliver Folkethingets Stilling til denne Sag væsentlig en anden. Folkethinget arbejder nu ikke i denne Sag med den fulde Frihed, som er aldeles nødvendig, hvis dets Bevillingsmyndighed ikke skal svækkes. Folkethinget arbejder nu i denne Sag uden tilstrækkelig Oplysning, uden tilstrækkelig Betænkningstid — og det i en Sag angaaende en meget vigtig Bevilling, som er forlangt i sidste Dieblit — og med hele det Tryk, som følger af et Botum fra det andet Thing. Jeg siger, at Folkethinget arbejder nu i denne Sag, som om det var en finantsiel Sag, der først var forelagt i Landsthinget, og som sidst var kommen til Folkethinget, altsaa under Forhold, der ere fuldstændig modsatte dem, ja, de omvendte af dem, der skulde foreligge, idet Grundloven netop byder og kræver, at enhver rigtig finantsiel Sag først skal være forhandlet her med fuld Ro og Frihed, før den kommer til det andet Thing; her er næsten det Omvendte Tilfældet. Jeg paastaar altsaa ikke, at den høitærede Minister vil lægge noget Tryk paa Thinget, og jeg gjør det saa meget mindre, som jeg meget nøie har fulgt den høitærede Mi-

nisters Ord. Den høitærede Minister har ikke ved sine Udtalelser lagt noget Tryk paa dette Thing; dertil vilde han ogsaa være fuldstændig uberettiget, og jeg anerkjender, at han ikke har gjort det, men det er faktisk, at Thinget her, som en Følge af Sagens Gang, i Forbindelse med den korte Tid, hvori den har foreligget, ikke arbejder med den Frihed, det for sin egen Selvstændigheds og Værdigheds Skyld maa kræve i finantsielle Sager. Det er det politiske, eller om jeg saa maa sige, det konstitutionelle Moment, der denne Gang kommer med i Betragtning som en Følge af, at man, da Sagen forrige Gang var for her, ikke valgte den Udvei, jeg tillod mig at antyde. Jeg paastaar ikke, skjøndt jeg anser det for en Grundsætning, der burde hævdes, at en Bevillings Sag, naar den har ligget for i Folkethinget, og er negtet der, dermed er endelig negtet. Jeg anser ganske vist dette for en Sætning, der burde hævdes, og som er rigtig; men ganske afsat herfra — thi jeg vil ikke have denne Sætning bragt i Forbindelse med det foreliggende Spørgsmaal, fordi der her er en væsentlig Forskjel tilstede — og selv om de Herrer kunde være villige til nu at bevilge, hvad den Gang have negtet, er der dog Noget, som er langt vigtigere og af langt større Betydning, nemlig det, at vi ved nu at give Bevillingen vilde opgive Principet om Finantslovens Behandling først i Folkethinget. Sagen staar nu altsaa saaledes, at her er Valget imellem Folkethingets Frihed, Folkethingets konstitutionelle Bevillingsret i finantsielle Sager paa den ene Side, og paa den anden Side at faae disse Kanoner, som jeg ganske vist og med fuld og god Grund anser for at være gode — det skal jeg ikke noget Dieblit gaa fra — et halvt Aar eller maaste kortere Tid før. Jeg skal villigt indrømme, at dette for mig er et meget ubehageligt Valg, og at det gjør mig meget ondt at maatte gaa imod denne Bevilling; men naar Valget staar saaledes, ser jeg ikke rettere, end at neppe nogen Mand, der virkelig forstaaer og vil forstaa, hvad det betyder at hævde Folkethingets Uafhængighed og Betydning i finantsielle Sager, kan være i stor Tvivl om, hvoreledes han skal stille sig i denne Sag. Hvor vigtigt det end kan være at faae disse Kanoner noget før, er det dog aabenbart, at det netop nu, saaledes som vorre politiske Forhold have udvillet sig, nu da Folkethingets eneste stærke Ret netop er dets Regtelser- og Bevillingsret, vilde være uforsvarligt, om Rogen vilde ofre eller svække denne Ret af Hensyn til at faae en Kanonbevilling et halvt